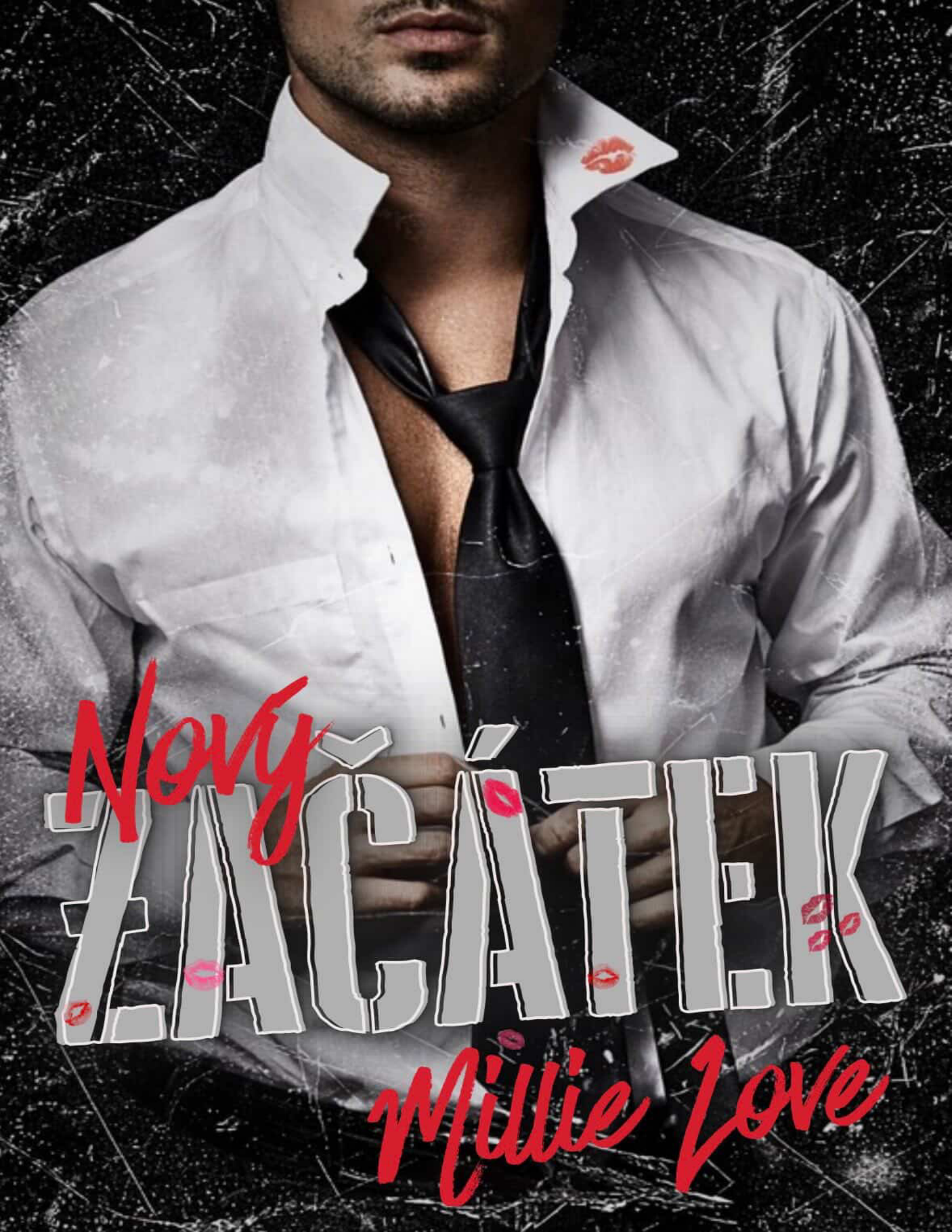

Nový
ZAČÁTEK

Millie Love

Nový začátek

Millie Love

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 1. knihu v edici Secret Press

Autor © Millie Love

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-29-8 epub

978-80-88553-28-1 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní.

Jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami – žijícími či zesnulými, je
zcela náhodná.

Ne každá kočka ti vběhne hned do náruče.
Některé tě pozorují ze skryše a nenápadně zjišťují, jestli ti
můžou věřit. Získání jejich důvěry vyžaduje trpělivost, ale
když si ji získáš, máš ji navždy.

Neznámý autor

Anotace

Rafael

Jsem mocný, důsledný a přísný. Každý můj příkaz musel být splněn do puntíku. V práci to nebylo výjimkou.

Žádná sekretářka dlouho nezůstala. Odcházely našťvané a střídaly se u mě jako na běžícím pásu.

Dokud nepřišla ona!

Neposlušala mě, a ještě si mě dovolila poslat do háje!

Teď mě svírá vášnivá touha a moje spodní hlava přebírá velení.

Když ji chci, odmítá mě.

Vím, že něco skrývá...

Musím zjistit co!

Alexia

Před pěti lety se vše změnilo. Stala jsem se zrůdou.

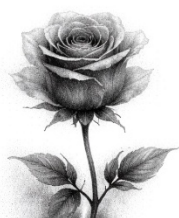
Po letech už nevnímám smutné pohledy kolem sebe. Utíkám od všech vzpomínek kromě těch dvou. Ty jediné jsou stále se mnou.

Jedna mi hyzdí tvář, ta druhá...

Nová práce, nový směr. Jen šéf je kretén. Bohužel sexy kretén.

Zatoužila jsem po něm, ale samotná touha už neměla být mou součástí.

Ta touha, jež měla zemřít v TEN DEN...

Kapitola 1

Alexia

„Vstávej, sluníčko, je nový den,“ budil mě můj nejlepší kamarád Mike.

„Mikeu, ještě pět minut.“ Přikryla jsem si peřinou hlavu, ale on měl jiné plány.

„No tak, Lex. Musíš se připravit,“ stáhl ze mě peřinu.

„Grr, Mikeu, přestaň!“ zavrčela jsem.

„Vstávej,“ smál se.

„Ne!“

„Hele, víš co? Dám ti hádanku. Když ji uhádneš, nechám tě spát, pokud ne, pěkně vstaneš.“

„Ty a ty tvoje hádanky. No tak spust’.“ Koukala jsem na něj zpod přivřených víček.

„Někdy je to velké a někdy zase malé, někdy tvrdé a někdy měkké. Co je to?“

„Tahle je jednoduchá,“ zasmála jsem se radostně. „Neustále o něm mluvíš. To je přece penis,“ mávla jsem na něj rukou a uvelebila se v posteli.

„Ne-e. Špatně, takže vstávej,“ chechtal se.

„Cože? Jak to, že ne? Tak co to teda je?“

„Písmenko I. Takže vstávej,“ smál se cestou z mého pokoje.

To mě podrž, zase mě dostal. Takhle to bylo pokaždé. Měla bych si už zvyknout, ale vždy mě nějak překvapil.

Neochotně jsem vstala a natáhla si župan. Došourala jsem se do kuchyně a sedla si ke stolu.

„Tak co máš dneska v plánu?“ otočil se na mě Mike.

„Mám pohovor na sekretářku, o kterém víš, a pak volno. Co budeš dneska dělat ty?“ zeptala jsem se ho.

„Půjdu nakupovat a večer si vyrazíme do baru. Mám dnes chuť na nějakou sexy prdelku.“

„Mikeu,“ zasmála jsem se.

„Promiň, sluníčko. Jen proto, že ty sex odmítáš, neznamená, že já budu žít v celibátu.“

„Já vím. Mrzí mě to.“ Svěsila jsem hlavu v návalu smutku.

Věděl, co se mi stalo, a proč nechci s nikým spát. V ten den to byl on, kdo mě našel a pomohl mi. Od toho dne se také stal mým nejlepším přítelem a částečným psychologem, protože jsem se svou doktorkou přes hlavu nechtěla moc mluvit. Bála jsem se s ní o tom bavit, zatímco s Mikem jsem takový problém neměla.

Tenkrát čekal v nemocnici, než se proberu. Potom se mnou trávil každý další den a po krůčkách mě vracel zpátky do života. Jen díky němu se mi dařilo získat aspoň částečně samu sebe zpátky.

„Hej, hej, hej. Holčičko, mně to nevádí. Neomlouvej se. Jednou budeš připravená, uvidíš,“ vzal mě do náruče a hladil po vlasech, aby mě uklidnil. Smutné vzpomínky mizely s každým pohybem ruky.

„Mikeu, jsi ten nejlepší kamarád, jakého mám. A do toho baru půjdu samozřejmě s tebou.“

„Dobře, tak se teď najež. Pak se běž nachystat a šup, šup na ten pohovor. Dneska budeš válet, cítím to v kostech.“ Vstal a podal mi talíř těch nejlepších ovocných palačinek, jaké uměl udělat jen on. Vděčně jsem se na něj usmála.

Mikea by každá označila za hezkého kluka s jeho úhlově černými vlasy, hnědýma očima a milým úsměvem. Je mužem s laskavou duší. Sexy postava byla bonusem a ženy na něj dost letěly, jenže měly smůlu. On měl radši ptáky.

Kolikrát byla legrace pozorovat, jak se ho snažily dostat a pak zjistily, že na to, aby se mu líbily, jim něco chybí mezi nohama. Jejich tváře vůbec neskrývaly šok, nevíru a zklamání.

Mike byl sám jako já. Rodiče se k němu otočili zády, jakmile se dozvěděli, že je gay.

Vyprávěl mi, jak na něj křičeli. Chtěli, aby šel na léčení, a to byla poslední kapka. V ten den odešel z domu a už se nevrátil.

Poslušně a s chutí jsem snědla vše, co mi naložil. Rychle jsem opláchla talíř a spokojeně se protáhla.

Když jsem procházela kolem něj, dala jsem mu pusku na tvář a šla k sobě do pokoje. Musela jsem se nachystat na pohovor, který mě čekal.

Sháněli na pozici sekretářky někoho, kdo mohl nastoupit hodně rychle. Ale netušila jsem proč. Jen jsem doufala, že mě vezmou.

Potřebovala jsem práci a s mojí tváří mě nikde nechtěli vzít. Byla jsem pro ně ohyzdná příšera, zrůda, odporná věc a spoustu dalších hnusných označení.

Šla jsem do koupelny, vyčistila si zuby a učesala se. Neměla jsem ráda zrcadla, protože mi pokaždé ukazovala můj obličej a mě zaplavila neskutečná bolest.

Opatrně jsem se do něj podívala a v očích se mi zaleskly slzy. Nesnášela jsem ten pohled. Duše i srdce mě bolely. Ze zrcadla mě pozorovala zlomená dívka s věčným důkazem na levé straně obličeje. Tím důkazem byla ošklivá jizva.

Jizva, která se mi táhla od spodní čelisti přes tvář jako rozbitá hvězda až k uchu.

Nikdy toho parchanta, který mi ji udělal, nechtyli. Nikdo netušil, jak vypadá. Muž bez tváře. Já ho ale viděla ve všech zrcadlech, protože na mě zanechal svou značku.

Utřela jsem si slzy a nachystala se, ať mi to aspoň nějak sluší, a vyšla do slunného dne.

Došla jsem k budově, kde sídlí známá právnická firma *Cooper & Syn* a vešla na recepci, kde seděla hezká blondýnka.

„Dobrý den, jdu na pohovor na místo sekretářky,“ řekla jsem jí.
„Výtahem do třicátého patra, najdete slečnu Marielle Cooperovou.“
Poděkovala jsem a rychle zamířila k výtahům.

Nedala mi moc informací, ale ulevilo se mi, že ani nezvedla hlavu. Lidé mívali tendenci upřeně pozorovat mou tvář. Naštěstí ji zajímal víc časopis než já.

Vyjela jsem do patra, které mi řekla, a snažila se najít dveře se jmenovkou Marielle Cooperové. Chodba zela prázdnotou, takže jsem se neměla koho zeptat, kde ji najdu. Když se mi konečně podařilo najít její kancelář, rovnou jsem zaklepala.

„Vstupte,“ ozval se příjemný hlas.

S hlubokým nádechem jsem otevřela dveře a snažila se uklidnit.

„Dobrý den, jsem Alexia Jonesová. Přišla jsem na pohovor kvůli místu sekretářky,“ usmála jsem se na ženu, která seděla za stolem.

Vstala a došla ke mně, zatímco jsem zavírala dveře.

„Och, vítejte! Máte zájem stát se sekretářkou v naší firmě?“

„Ano,“ odpověděla jsem a podala jí ruku.

„Jsem Marielle Cooperová, ale všichni mi říkají jen Marielle,“ zasmála se.

Líbila se mi. Mladá hezká žena se špinavě blondatými vlasy, s modrošedýma očima a s jiskrou v oku. Musela mít nanejvýš pětadvacet let. Musím jí připsat k dobru, že se mi ani jednou nezahleděla na jizvu.

„Ráda vás poznávám,“ usmála jsem se.

„Od kdy můžete začít?“ ptala se hned.

„Co? Já myslela, že se mě nejdřív zeptáte na pár otázek?“ hleděla jsem na ni šokovaně.

Tupče, vynadala jsem si, ptá se, kdy nastoupíš! Mělas jen říct kdy. Ještě si to rozmyslí!

„Já... já... teda...“ koktala jsem, ale Marielle mě s úsměvem přerušila.

„Potřebujeme někoho ihned. Můj bratr každou sekretářku vystrnadí. Jeho slovy: žádná nedělá to, co chce, a tak, jak má,“ protočila očima. „Doufám, že vydržíte aspoň měsíc.“

Zůstala jsem na ni nevěřícně zírat. *Myslela to vážně? Je tak upřímná!*

„Můžu nastoupit v pondělí,“ odkašlala jsem si.

„Výborně! Tady je smlouva. V klidu si ji přečtete a tady dole podepište,“ ukázala na spodní řádek. Jakmile jsem si ji přečetla a podepsala,

pokračovala: „Pojďte se mnou, ukážu vám vaši kancelář a seznámím vás s mým kreténským bratrem.“

Nebrala si servítky. Velmi mě tím překvapila. Trochu jsem znervózněla, protože mého nového šéfa nazvala nejen bratrem, ale i kreténem. Moc profesionální nebyla, ale zamlouvala se mi jako člověk.

Šly jsme až na konec chodby a Marielle otevřela dveře, které vedly do menší místnosti. Na první pohled jsem si všimla, že v ní dominoval stůl, který byl plný různých papírů, fotek, blbostí... Vládl tam naprostý chaos!

Marielle mě vedla kolem stolu k dalším dveřím. Ještě jsem se porozhlédla. Na pravé straně byla obrovská prosklená stěna. U ní stálo několik květinových stromků.

Na kytiky jsem nikdy nebyla, tak snad pod mou péčí budou i nadále prosperovat. Na druhé straně místnosti vévodila stěna s divnými obrazy. Všude na ní byly různé stříkance a některé vypadaly, jako kdyby se právě někdo vyzvracel. Pod obrazy stála velká, černá, kožená pohovka. Působilo to tu dost chladně.

„Vstupte,“ ozval se nepříjemný a velmi naštvaný hlas.

Marielle zavrtěla hlavou, otevřela dveře a vyzvala mě, abych vstoupila první.

„Rafaeli? Chci ti představit novou sekretářku,“ zašveholila radostně. Ani nezvedl hlavu a hned se na ni obořil.

„Místo představování už mohla pracovat,“ zavrčel a dál něco psal na klávesnici.

„Kdybys byl milejší, některá by i zůstala a nemuseli bychom pořád někoho nového shánět,“ vrátila mu otráveně.

Podívala jsem se směrem ke dveřím, jestli by nebylo lepší, kdybych raději odešla.

„Rafaeli, tohle je Alexia Jonesová,“ ukázala směrem ke mně.

S velkou neochotou zvedl hlavu a prohlédl si mě. A jako každý další nezklamal. Okamžitě se mi zahleděl na jizvu na tváři.

Neuhnula jsem, nezakryla si obličej, a podle jeho vzoru jsem ho také zkoumala. Nevstal, takže jsem neměla možnost zhodnotit, jak je vysoký, ale pod oblekem se mu rýsovaly svaly. Černé vlasy i vousy měl dokonale zastřižené a upravené. V modrých očích se mu zračilo naštvání a hněv.

Podíval se na Marielle.

„Myslíš to vážně? Tohle mi chceš strčit do kanceláře?“ ukázal na mě.

Marielle zalapala po dechu. Já zůstala klidná. Ledovým hlasem jsem odpověděla za Marielle.

„TOHLE se jmenuje Alexia a budu ráda, když mé jméno budete používat. Teď se jdu porozhlédnout po své kanceláři a pak půjdu. Uvidíme se v pondělí.“

Otočila jsem se a začala odcházet. Zhlédla jsem jeho šok a Mariellin úsměv.

Šla jsem ke svému stolu a zaslechla Marielle: „Ta holka se mi líbí.“

Pan vztekloun něco zamručel a dveře se prudce zavřely. Asi po deseti minutách, co jsem se probírala nepořádkem na stole, vyšla Marielle s obrovským úsměvem na tváři.

„Holka, tohle mu dělej častěji,“ mrkla.

„Nerozumím vám,“ přiznala jsem.

„Ti,“ opravila mě. „Tykej mi. Pěkně si ho setřela, neměl se chovat jako blbec,“ dodala.

Nabídka tykání mě rozhodila, ale už od počátku byla slečna Marielle jiná než ostatní šéfové, se kterými jsem se kdy setkala.

„V pohodě, pokud jde o to chování, jsem zvyklá, že lidi zírají a říkají ošklivá slova,“ pokrčila jsem rameny.

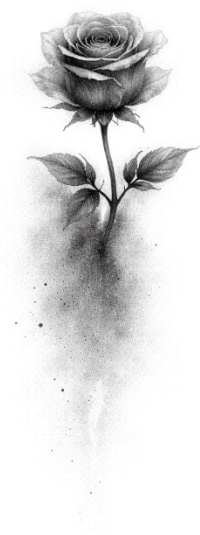
Zvládala jsem je? Ano. Bolela mě jejich slova? Ano. Dovolila jsem jim, aby si toho všimli? Rozhodně ne!

„Takže, podívala jsem se, co a jak a v pondělí začnu,“ usmála jsem se na ni a vzala si kabelku.

„Skvělé. Rafael přichází v devět.“ To, jak řekla *v devět*, znělo zvláště. Jako by to ani říkat nechtěla.

„Dobře, budu tady na čas.“

Rozloučila jsem se s Marielle a šla ven zavolat Mikeovi, že mám konečně práci. Jak ho znám, dneska budeme slavit.

Kapitola 2

Alexia

„Jsou moc upnuté, Mikeu. Opravdu si je na sebe nemůžu vzít,“ dívala jsem se na šaty, které mi vybral do klubu.

„Jsou perfektní, Lex. Sluší ti a pěkně ti obtahují zadek,“ pousmál se na prodavače, který stál opodál.

„Moc vám sluší, slečno,“ souhlasil s Mikem prodavač.

Mike se k němu přiblížil a sáhl mu na biceps.

„Ooo, takové pěkné, velké svaly. Určitě jste udělal pořádně velké množství kliků,“ flirtoval s ním, jako by se nechumelilo.

„Já... snažím se trochu posilovat,“ promluvil prodavač nesměle a zrudl až za ušima.

„Je to poznat,“ přikývl. Stále mu ohmatával bicepsy a uculoval se. „Mimochodem, jsem Mike,“ představil se mu.

„Greg,“ špitl prodavač.

„Máš na večer plány, Gregu? Nechceš jít s námi do klubu?“

Protočila jsem očima a než stačil odpovědět, odešla jsem jinam.

Prohledávala jsem regály a nedívala se kolem sebe. Najednou jsem narazila do velké stěny před sebou a spadla na zadek.

„Nemáte oči?“ zavrčel velmi povědomý hlas.

Och skvělé! Nevrazila jsem do stěny, ale do debila, který byl mým novým šéfem. Odtahoval si od hrudníku mokrou košili. Podle fleku bych řekla, že se při našem střetu polil kávou.

Myslela jsem si, že pro dnešek mám klid od jeho *milé* společnosti. Očividně jsem se mýlila.

„Já ano, ale vy? Vlezl jste mi do cesty!“ odpověděla jsem mu, ale nechtěla se s ním dál dohadovat. Ani mi nenabídl ruku, aby mi pomohl na nohy.

Postavila jsem se a chystala se odejít. Jenže on se očividně chtěl pohádat.

„Takhle se chováte ke svému šéfovi? Dokonce jste mě polila kávou!“ zuřil.

„Mým šéfem jste až od pondělí. Dneska mluvím jen s blbcem, který se neumí chovat,“ odsekla jsem. „Příště použijte bezpečnostní víčko,“ dodala jsem ještě.

Otočila jsem se a odcházela. Nemínila jsem se s ním dál bavit. Už teď mi bylo jasné, že pracovat pro něj bude náročné. Naštěstí jsem byla na kretény zvyklá, takže jsem se snažila vybrat si jednu ze dvou možností. Nenechat si nic líbit nebo raději mlčet a odejít.

Do práce půjdu až v pondělí a bude opravdu těžké chovat se k tomuhle idiotovi mile, aby mě nevyhodili.

„Zlato, podívej,“ zapištěla nějaká žena.

Otočila jsem se a viděla, jak k němu přichází hubená brunetka.

Můj budoucí šéf nevypadal nadšeně. Když k němu přicházela, v ruce držela šaty tak pro dítě. Jestli se do toho narve, bude vypadat jako kilo soli v půlkilovém pytlíku.

Pobavil mě vlastní vtípek a šéfodebil se po mně otočil.

Podle výrazu nešlo poznat, co si myslel. Usmála jsem se na něj a zamávala. Šéfodebil se zamračil ještě víc. Zachichotala jsem se nad přezdívkou, kterou mu Mike dal poté, co jsem mu vyprávěla, jak probíhal pohovor a naše první setkání. Pomáhalo mi to zvládnout stres z toho, že budu pracovat s mužem.

S úsměvem jsem šla najít Mikea, abychom už odsud vypadli.

Vyčesala jsem si vlasy do vysokého culíku a uvolnila pár pramenů podél čelisti na částečné zakrytí zjizvené tváře. Dala jsem si trochu řasenky a lesk na rty. Víc jsem nepotřebovala. Hnědé oči a dlouhatánské řasy mi usnadnily práci s make-upem. Napudrovala jsem si nos, ze kterého si Mike dělal vždy legraci, protože jsem ho měla malý jako knoflík, takže mě může zapnout nebo vypnout. Záviděl mi jen rty ve tvaru srdce. Zbývala už jen ošklivá jizva na tváři.

Tohle jsem já. Škaredá holka. I když podle Mikea krásná.

Kdybych ji neměla, věřila bych, že jsem i krásná, ale s ní? Rozhodně ne!

Byla tu jedna možnost, abych se jí zbavila, ale bála jsem se další bolesti. Zažila jsem jí už tolik a netoužila po další. Stačilo by jen absolvovat pár zákroků a věčný důkaz toho, co se stalo, by zmizel. Mike mě v tom podporoval, ale strach z další bolesti byl silnější. Také šlo o peníze. Pojišťovna operace nehradila, takže bych si ji musela hradit sama. Avšak k tomu jsem si potřebovala udržet stabilní práci.

Natáhla jsem na sebe světle modré šaty, které vybral Mike. Podle něho mi velmi hezky zdůrazňovaly celou postavu. Tenká ramínka mi pěkně seděla na ramenou a s hlubokým výstřihem měly moje holky v dekoltu dost místa.

Obula jsem si ladící boty na vysokém podpatku a prohlédla se v zrcadle. Sama se sebou jsem byla spokojená. Pohledem jsem se schválně vyhýbala obličejí.

Nesnáším zrcadla, pomyslela jsem si.

Sešla jsem ze schodů a čekala na Mikea. Kdo tvrdil, že holkám trvá věčnost se nachystat, neznal Mikea.

Dokázal se ještě šestkrát převléct a změnit účes! Vždy říkal, že musí být dokonalost sama.

Čekání jsem si zkrátila svým oblíbeným fantasy románem. Četla jsem ho už tolikrát, že jsem se ocitla přímo v ději. *Kéž by existovala magie. Mohla by mi pomoci zapomenout na to, co se mi stalo.*

Asi po dvaceti minutách konečně přišel. Položila jsem knížku na stůl a vstala.

„Zase čteš o mocném mágovi?“ zasmál se a protočil očima.

„Jop, nemůžu za to. James je prostě nejlepší,“ usmála jsem se zasněně.

„Kdyby sis aspoň našla nějakého chlapa,“ odfrkl si.

„Mikeu,“ povzdechla jsem si.

„Holka, vím, co se ti stalo a jak tě to zničilo. Ale slibuju ti, že jednou přijde ten správný chlap. Bude tě milovat celým srdcem a ukáže ti, že mu můžeš věřit natolik, abys mu dovolila se tě dotknout.“ Chytil mě za ruku a stiskl.

„Mikeu, je to krásná představa, ale nikdo nemůže milovat takovou ohavu. Sám vidíš, jak se na mě lidé dívají. Jejich opovržení, či znechucení mají vepsané ve tvářích. Nikdy se neobjeví takový chlap, který by mi tohle pomohl překonat. Natož, aby se dotkl zrůdy. Neexistuje žádný takový muž, jak ho popisuješ,“ povzdechla jsem si a šla ke dveřím.

Vzala jsem si kabelku a vyšla na chodník. Mike mě mlčky následoval až k autu. V duchu jsem mu děkovala, že nerozváděl téma chlapy a já. Věděla jsem, že je v kontaktu s mou psycholožkou a probírá s ní, jak mi může pomoci.

Vyrazili jsme do víru noci, abychom si užili trochu zábavy.

Pro mě to bylo sice peklo, ale nechtěla jsem zklamat Mikea, který miluje návštěvy klubů a barů a doufá v něco, co je pro mě nemožné.

U baru jsme si objednali drinky a šli k neobsazenému stolu v rohu.

„Vyhlížíš kořist na dnešní noc?“ usmála jsem se na Mikea.

„Jasně, že jo. Promiň, jsi skvělá společnost, ale fakt si dnes potřebuju zašukat,“ zahýbal významně obočím.

„Bože, PMI, Mikeu! PMI!“ smála jsem se a použila zkratku pro příliš mnoho informací. Což bylo jednodušší než na něj řvát celou hlášku.

„Nebud' cimplík. Aaa, myslím, že jsem někoho našel. Zatím pá, sluníčko.“ Poslal mi vzdušný polibek a odkráčel ke svému objevu.

Seděla jsem na místě a upíjela nealko drink, protože jsem opět řídila. Nevadilo mi, že jsem řidič, právě naopak, vyhovovalo mi to.

Pohlédla jsem k pódiu, kde se chystala kapela a zamrzla jsem.

To snad ne! U pódia stála ta brunetka z obchod'áku. Jestli je tu ona, bude tu někde poblíž i šéfodebil! *Doprdele, tohle je za dnešek už fakt moc.*

Vyhlížela jsem, odkud se objeví.

Možná je sama, zamyslela jsem se.

Podívala jsem se jejím směrem a vyvalila oči.

Opírala se zády o zeď a nějaký chlap ji v koutě líbal. Šéfodebil to rozhodně nebyl. Tenhle neměl černé vlasy, ale světlé a nakrátko střižené.

Co to má znamenat?

Sledovala jsem je. Nemohla jsem se odtrhnout od scény přímo předemnou.

Vzal ji za ruku a vedl někam dozadu. Chichotala se a dobývala se mu do kalhot.

Vůbec mi to nešlo do hlavy, ale co, můj problém to nebyl.

Vypila jsem drink a rozhodla se jít tancovat. Našla jsem svého kamaráda při tanci v objetí nového objevu. Vypadali velmi zaneprázdnění.

To bude zase noc, zasmála jsem se a začala sama tancovat.

„Ne, prosím, já nechci!“ zakřičela jsem.

Proč mi nikdo nepomůže?

„Neboj se, užiješ si to.“ Vytáhl nůž a přejel mi s ním po tváři. Bolelo to!

Křičela jsem, volala a prosila. Křičela jsem ze všech sil a stejně mě nikdo neslyšel.

„Lexi,“ zaslechla jsem v dálce. „Lexi, vzbud’ se. No tak, holčičko, jenom se ti zdá ošklivý sen.“

„Jen ošklivý sen? Ne, vždyť mě všechno bolí!“

Otevřela jsem oči. Opravdu se mi zdál sen? Ne! Noční můra! Vzpomínka!!!

Mike mě držel v náručí a konejšil.

Noční můry...

Každou noc. Prožívala jsem zas a znova celých pět let, co se mi tenkrát stalo. Probouzela jsem se zpocená... vyděšená...

„Dobrý, Mikeu, já... Potřebuju do sprchy,“ řekla jsem roztřeseně.

„Dobře, běž. Půjdu ti udělat něco dobrého k pití,“ pohladil mě a šel do kuchyně.

Rychle jsem přeběhla do koupelny a svlékla si propocené pyžamo. Pustila jsem sprchu a rovnou pod ní vlezla. Byla ještě studená, ale pomalu se zahřívala.

Začala jsem se drhnout, co to šlo, až mi kůže zářila červenou. I po pěti letech jsem jeho dotek stále cítila. Nenáviděla jsem to. Nikdo mě toho nemohl zbavit. Dokonce ani psychologka, ke které jsem občas zašla, kvůli Mikeovi. Chtěla jsem jen klid, ale ani ten mi nebyl dopřán.

Když jsem se pořádně umyla, osušila a oblékla, sešla jsem do kuchyně, kde na mě čekala horká čokoláda se šlehačkou, posypaná čoko lupínky.

„Miluju tě, vypadá to úžasně.“

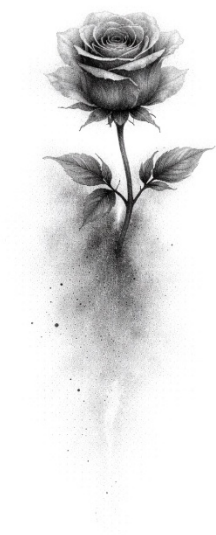
Hned jsem si přisedla ke stolu a ochutnala.

Zasténala jsem slastí, jak dobré to bylo.

„Vypadáš, že ti chutná,“ pousmál se.

Věděla jsem, že se o mě bojí. Vždy tu byl pro mě a chránil mě, jak mohl.

Můj nejlepší a jediný přítel.

Kapitola 3

Alexia

Pondělí přišlo až moc brzy a já byla hodně nervózní. Doufala jsem, že nic nepokazím.

Marielle zmínila, že pan Cooper chodí na devátou. Proto jsem se rozhodla tam být dřív než on a přišla jsem do kanceláře už v sedm ráno. Potřebovala jsem pořádně uklidit stůl, všechno si osahat a uložit tak, abych se v tom vyznala.

Pomalu jsem se zbavovala nepořádku a chaosu na stole. Papíry, dokumenty a fotografie jsem roztřídila do příslušných složek a pokoušela se ve všem zorientovat.

Na rohu stolu jsem měla postavenou kávu, kterou jsem si připravila v malé kuchyňce vedle vstupních dveří. Minule jsem si jí nevšimla. Nebylo se čemu divit. Šok, že jsem dostala práci a pak chování šéfa, mě rozhodilo.

Zaslechla jsem zvuk otevírajících se dveří. Podívala jsem se tím směrem a tam stál on. Můj šéf.

Měl na sobě modrý oblek šitý na míru. Vlasy sčesané dozadu a vousy perfektně zarovnané.

Všiml si mě a nechápavě vykulil oči.

„Co tu děláte?“ zavrčel.

„Pracuju,“ odsekla jsem a opět sklonila hlavu k papírům.

„Měla jste přijít později!“

„Hmm, to by bylo hezké, ale musím to tu srovnat. Pokud budete něco potřebovat, řekněte si,“ řekla jsem mu klidně a celou dobu se místo na něj dívala do složek a dokumentů.

Prošel kolem mě, jako velká smršť a práskl za sebou dveřmi.

Protočila jsem očima nad jeho chováním a dál se věnovala třídění nepořádku.

Pracovala jsem asi hodinku, když zazvonil interkom.

„Prosím?“ řekla jsem po zmáčknutí tlačítka.

Chvilí bylo ticho, ale pak se ozval hlas šéfa: „Nikoho ke mně nepouštějte! Nechci být nikým rušen!“ přikázal.

Zmáčkla jsem tlačítko a co nejmileji odpověděla: „Jistě, šéfe.“

Pousmála jsem se. Možná, kdyby nebyl takový protiva, bylo by to tady mnohem lepší.

Měla jsem plné ruce práce až do oběda. Stůl se mi podařilo uklidit ještě během rána. Zařizovala jsem schůzky s klienty a připravovala podklady k budoucím stáním. Díkybohu mi Marielle poslala seznam klientů, termíny, a hlavně přehled soudních stání, jaká pan Cooper měl. Nejspíš tušila, že mi její bratr neusnadní práci.

Zakručelo mi v břiše. Rozhodla jsem se udělat si malou přestávku a zalezla si do kuchyňky. Sedla jsem si k malému stolku a vytáhla si salát à la krab, který mi připravil Mike. Byl opravdové zlatíčko. Vždy na mě myslel.

Jedla jsem v klidu. Znenadání se ve dveřích do kuchyňky zjevil pan Cooper.

Zvedla jsem k němu nevzrušený pohled. Zůstal stát ve dveřích a tvářil se, jako by mu uletěly včely.

„Co to, k čertu, je?!“ zařval.

Rozhlédla jsem se kolem sebe, co asi myslí.

Vše bylo srovnáno, uklizeno a na svém místě. Můj stůl ve vedlejší místnosti už byl také v pohodě.

„Co by mělo být co?“ pokrčila jsem nechápavě rameny.

„Jste tu placena za práci, ne za lelkování,“ oznámil přísně. Mě tím však naštvál.

„Lelkování? Děláte si prdel? Od rána jsem se nezastavila, zvedala a vyřizovala telefonáty a dělala spoustu dalších věcí. Ted' mám přestávku na oběd, takže mě laskavě nechte v klidu si ho dojíst!“

Jen co jsem domluvila, ozval se ode dveří potlesk.

Oba jsme se k nim podívali. Stála tam Marielle a nepřestávala radostně tleskat.

„Marielle!“ protočil očima šéfík a zaměřil se zpátky na mě. „Příště mi oznamte, že si dáváte pauzu,“ zavrčel a bez dalšího slova zalezl zpět do kanceláře.

„Jen tak dál, holka. Líbí se mi, že si z něj nesedneš na zadek, ale byl v právu. Musíš mu oznámit, pokud si dáváš pauzu.“

„Nevěděla jsem to,“ zakryla jsem si rukou ústa.

„Jestli chceš, vysvětlím ti pravidla kanceláře,“ mrkla na mě.

„To bych moc ráda, děkuji.“

Sedly jsme si spolu na pohovku a ona mi začala vysvětlovat, co a jak, abych neudělala něco dalšího špatně. Vše jsem si zapisovala, abych náhodou nic nezapomněla.

„Děkuju vám,“ usmála jsem se vděčně.

„Nemáš zač a tykej mi.“

Sklopila jsem pohled. Nabídla mi tykání znovu, ale já to prostě nedokázala udělat.

„Víš, líbíš se mi, Lexi. Jsi v mnoha ohledech jiná než ženy, které tu předtím Rafael měl. Jsem ráda, že můj první výběr dopadl tak dobře.“

„První výběr?“ podivila jsem se.

„Ano. Teprve nedávno jsem převzala tohle místo. Netuším, jak moje předchůdkyně vybírala ženy na tuhle pozici, ale Rafael žádnou nesnesl dlouho,“ zavrtěla hlavou.

„Mohla bych se zeptat proč?“ Otázka nejspíš byla nepatřičná, ale odpověď mi mohla pomoci pochopit ho.

„Jasně! Každá mu lichotila a lezla do zadku. Ty jsi první, která se snaží hlavně pracovat, podle toho, jak vypadá ten stůl,“ ukázala na čistou plochu

uklizeného stolu, „a taky se nedáš jen tak zastrašit. Je to skvělá změna,“ zasmála se.

Nechápavě jsem se na ni podívala. *Proč si takové chování necháš líbit?*

Pochopila můj pohled a s pokrčením ramen přiznala: „Asi ho chtěly do postele, tak mu nabízely různé služby.“

Rozesmála jsem se a nemohla přestat. „Tak u mě to nehrozí.“

„Přišla jsem zjistit, jak se ti tu daří, ale vidím, že už teď všechno zvládáš bravurně,“ pochválila mě.

Chvíli jsme si povídaly. Marielle se pořád rozčilovala, že jí stále vykám, ale já prostě nemohla jinak. Byla moje nadřízená. Nedokázala jsem jí jen tak tykat. Nakonec to vzdala. Když odešla, oddechla jsem si.

Pan bručoun po zbytek dne nevyšel z kanceláře. Dobré pro mě, protože jsem aspoň mohla pořádně popřemýšlet nad svou omluvou. Taky jsem uvažovala, jestli čůrá do láhve nebo tam má toaletu. Při první návštěvě jeho kanceláře jsem neměla šanci se tam porozhlédnout.

Probírala jsem se papíry, až jsem narazila na jeden, u něhož jsem nevěděla, kam bych ho měla zařadit. Musela jsem chtít nechtít za ním.

Zhluboka jsem se nadechla a zaklepala na dveře. Vyčkávala jsem a ještě párkrát zkusila zaklepat, ale neozval se. Vzala jsem za kliku a otevřela dveře. Pohled mi okamžitě padl na jeho dokonalý zadek.

Wau.

Pan Cooper byl ohnutý nad stolem a nadával, protože něco hledal.

„Kde to, kčertu, je? Musí to tu někde být,“ mumlal si a ani si mě nevšiml.

„Promiňte,“ ozvala jsem se.

Vztekle se ke mně otočil.

„Já... Našla jsem tohle a nevím, kam ho mám zařadit.“

Narovnal se a s upřeným pohledem došel pomalým krokem až ke mně. Vzal mi papír z ruky a podíval se na něj.

„Tady je!“ vykřikl a otočil se zpátky ke stolu.

Pokrčila jsem nad jeho chováním rameny a rozhlédla se.

Jedna stěna byla jedno velké okno s úžasným výhledem. Před ním stál velký prostorný stůl se židlí a dvě tmavě modrá křesla pro klienty. Zahlédla jsem i dveře, které nejspíš vedly do koupelny. Otázka, kam chodí na záchod, se tím vyřešila.

U jedné stěny stál rohový gauč se stolkem a dvěma křesly.

Pohled mi padl opět na šéfa, který mě upřeně sledoval.

„Chcete ještě něco?“ zavrčel nevrle.

„Ne, jen tohle,“ odpověděla jsem mu. „Teda vlastně ano,“ přiznala jsem a hrála si samou nervozitou s rukama. „Chtěla bych se omluvit za to s obědem. Neměla jsem ani tušení, že dělám něco špatně. Už se to nestane,“ sklopila jsem pohled.

„V to doufám, teď už vypadněte z mé kanceláře!“ odsekl a otočil se zády ke mně.

Vyšla jsem z místnosti. Vlastně z ní pomalu zdrhala. Jakmile jsem zavřela dveře, ulevilo se mi. Po zbytek pracovní doby už ze své kanceláře nevyšel.

Pohlédla jsem na hodiny a oddechla si. Můj první den oficiálně skončil. Zaklepala jsem na dveře, abych se šéfa zeptala, zda ještě něco nepotřebuje.

Chvilí na mě upřeně zíral, než zavrtěl hlavou a se zamračeným výrazem mě poslal pryč.

Vzala jsem si kabelku a naposledy pohlédla ke dveřím, ze kterých jsem před chvílkou vyšla. Fakt jsem se těšila domů.

„Tak jak bylo?“ ptal se mě Mike hned ve dveřích.

„No, celkem to ušlo.“

„Ušlo? Jak to myslíš?“ zeptal se zvědavě.

„Takhle. Můj šéf zůstal zavřený ve své kanceláři a nevylezl z ní skoro celý den. Když už vylezl, mluvil ke mně úsečně. Taky jsem to dneska trochu podělala. Omluvila jsem se a snad už budeme v pohodě,“ řekla jsem mu a rozhodila rukama.

„Tak to budeš mít, co dělat,“ zasmál se.

„Neboj, práce se mi líbí. Bylo to jinak fajn,“ pokrčila jsem rameny.

S Mikem jsme si pak udělali hezký zbytek dne. Večer měl rande s Gregem, tím prodavačem z obchodu, a já doufala, že konečně najde své štěstí.

Další dny probíhaly v podobném duchu. Rafael Cooper přišel a bez pozdravu se zase zavřel v kanceláři. Pokud něco nepotřeboval nebo neodcházel k soudu, vůbec jsem ho neviděla. Dnes tomu nebylo jinak.

Opět v ní zmizel a nevycházel. V klidu jsem připravovala dnešní složky, když se ozval pan Cooper přes interkom. Sdělil mi, že nechce být nikým

rušen. Nesmím dovolit nikomu, aby vešel do jeho kanceláře a ani já do ní nemám vstupovat.

Protočila jsem očima a dělala svou práci.

O chvilku později přišla brunetka z obchodáku. Vstala jsem a zastavila ji právě ve chvíli, kdy chtěla rovnou vejít do jeho kanceláře.

„Tam nemůžete,“ řekla jsem pevným hlasem.

Sjela mě pohledem a odfrkla si. „Jasně, že můžu.“

Snažila se projít kolem mě, ale já byla připravená splnit úkol.

„Pan Cooper nechce být rušen.“

„Já ho můžu rušit kdykoliv chci. Uхни, ty zrůdo jedna, jdu za ním,“ zavrčela.

„Ne!“ zavrtěla jsem nesouhlasně hlavou.

„Poslouchej mě, ty odporná děvko. Okamžitě mi uхни z cesty!“ zvolala.

„NE!!!“ zdůraznila jsem znova a zatarasila jí cestu, aby neprošla.

„Hele, ty jizvoune, uхни!“ strčila do mě. Spadla jsem tak nešťastně, že jsem při tom narazila hlavou o stůl. Příšerně mě bolela!

Ve stejném okamžiku se otevřely dveře šéfovi kanceláře.

„CO SE TO TU, KURVA, DĚJE?!“

Kapitola 4

Rafael

Rozhlédl jsem se po místnosti a viděl Leonu, jak snobsky stojí přede mnou a mou sekretářkou, která klečela na zemi a rukou si zakrývala čelo.

Zamračil jsem se na ně a čekal na vysvětlení toho hluku tady. Leona se toho ihned ujala.

„Tahle zrůda mě nechtěla pustit dovnitř,“ ukázala na Alexiu.

Zamračil jsem se ještě víc. Viděl jsem, jak sebou Alexia škubla při slově *zrůda*, ale na obličeji nedala nic znát. Odtáhla ruku z čela a na dlani měla krev.

Podřepl jsem si k ní, abych ho prozkoumal. Měla tam krvavou šmouhu. Vytáhl jsem kapesník a přiložil jí ho na zraněné místo. Zasyčela bolestí, ale překvapilo mě, jak zbledla.

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se jí a Leony si nevšímal.

„Jo,“ špitla.

Povzdechl jsem si. *Kam náhle zmizela ta bojovná dívka, která mi odporovala při každé možné příležitosti?*

„Přidržte si ho,“ poukázal jsem na kapesník. Ihned poslechla.

Vstal jsem a podíval se na Leonu. Podupávala si otráveně nohou.

„Běž dovnitř, Leono,“ ukázal jsem do své kanceláře.

Usmála se vítězně na Alexiu a spokojeně vešla dovnitř.

Bože, jak já tu ženskou nesnášel.

Otočil jsem se zpět k Alexii, ale ona už vstávala. Zapotácela se.

Ukázal jsem na gauč a řekl jí: „Pojďte se posadit, podívám se vám na to.“

„Ne! Jsem v pořádku!“ odsekla.

Tady byla ta její bojovnost. Ihned jsem ztvrdl.

Když ji Marielle přivedla a já ji poprvé uviděl, očekával jsem, že bude stejná jako ty ostatní. Ihned jsem ji shodil kvůli jizvě na tváři. Moje slova ji zranila, ale snažila se to na sobě nedat znát. Ještě mě i seřvala!

Každá sekretářka se snažila získat si mou přízeň a vlézt mi do postele. Jenže ona ne. U ní to bylo právě naopak. Byla pracovitá, ale držela si profesionální odstup a nenechala se zastrašit.

Když mě v obchodě sejmula horkou kávou, myslel jsem si, že to udělala schválně. Viděla mě a chtěla si zajistit mou přízeň, možná i moje tělo či peníze. Jenže mě zase překvapila. Nestála o nic z toho, natož o mě. Spíš mi přišlo, že se na mě zlobí.

Když jsem v její první den přišel do práce a uviděl ji, jak sedí za stolem, který už nebyl zavalený nepořádkem, znovu mě šokovala. A co víc? Zatoužil jsem, aby se na mě usmála.

Co jsem však nečekal? Pták se mi při pohledu na ni za stolem postavil do pozoru. Proto jsem rychle zmizel do své kanceláře.

Ten hajzl prostě nechtěl klesnout. Tak jsem jí zavolal přes interkom, že nechci, aby mě někdo otravoval. Zavřel jsem se v kanceláři a rozepnul si kalhoty.

Vytáhl jsem tvrdé péro a pomalu si ho začal hladit. Vybavil jsem si, jak mi na stole leží Beth, moje kamarádka s výhodami. Viděl jsem, jak ke mně zvedá zastřený pohled a mění se... na Alexiu?

Neuvěřitelně mě ta představa vzrušila. Alexia nahá a plná vášně, ležící přede mnou, otevírala rty v tiché prosbě a vycházelo z nich sténání.

Dlaní jsem sevřel péro a přejížděl po něm rychleji. Představoval jsem si její kundičku, jak toužebně prosí, abych ji naplnil.

Můj orgasmus přišel rychle a udělal jsem se tak intenzivně, jako ještě nikdy.

Když se mi zklidnil dech, utřel jsem po sobě kapičky touhy a zamaskoval všechno, co by naznačovalo můj prohřešek proti pracovní morálce.

Zahleděl jsem se na dveře, za kterými se skrývala Alexia se svým svůdným tělem. Nevadila mi ani ta jizva na tváři. Zajímalo mě, proč ji má. Jenže po tom, jak jsem se předtím choval, mi to nejspíš ani neřekne. Což bylo dobře. Netoužil jsem si ji připustit blíž. Ženy jsou zrádné mrchy, dobré jen na šukání. Jenomže na Alexii něco bylo! Jen jsem nevěděl co.

Zatrhl jsem si, abych hledal logiku v tom, proč jsem po téhle ženě zatoužil. Nejspíš to bylo jen proto, že si ze mě nasedla hned na zadek.

Tímhle jsem se uklidňoval do doby, než se mi v kanceláři omluvila za své nepřístojné chování. Dokonce se ke mně ani nepřiblížila. Nesnažila se mě dotknout nebo navrhnout sex, aby mě obměkčila. Tahle žena byla samé překvapení.

Když jsem dneska přišel a uviděl ji, tak mi pták opět ztvrdl na kámen. Vlastně jsem za poslední týden chodil do kanceláře s neustálou erekcí. Pokoušel jsem se svou sekretářku ignorovat, ale dneska vypadala tak neodolatelně. Nebo jsem se už nedokázal víc udržet. *Nevím.*

Opět jsem jí nařídil, aby mě nikdo nevyrušoval a zrovna v tom nejlepším jsem uslyšel hluk.

Rychle jsem si zapnul kalhoty a šel zjistit, co se děje.

„No tak, Alexio, jen se vám podívám na čelo,“ ukázal jsem netrpělivě.

Pohlédla na mě a zavrtěla hlavou.

„Jsem v pořádku. Běžte za tou ženskou, nedočkavě na vás čeká!“ odsekla mi.

Šla ke své židli a sedla si.

Zasáhla mě touha chránit ji, líbat a držet v náručí. Chtěl jsem ji udělat šťastnou, říct jí, že to bude dobré.

Doprdele, co to se mnou bylo?

Nechtěl jsem mít tyhle pocity. Neměl bych k ní cítit nic jiného než odpor. Ale opak byl pravdou. Toužil jsem po ní čím dál víc. Naštval jsem se.

„Jak chcete, ale zkuste mě dnes už nerušit hlukem,“ zavrčel jsem.

Věděl jsem, že jsem jí svými slovy ublížil. Nemohla za chování Leony. Jen udělala, oč jsem ji žádal, ale bylo to tak lepší. Když si bude myslet, že

jsem kretén, nebude se mnou chtít mít nic společného. Ne, že by mi ukázala, že chtěla. Také mě naštválo, že mi nedovolí, abych jí pomohl.

Zavřel jsem za sebou dveře, které nás oddělovaly a otočil se na Leonu.

„Zlato? Proč tu máš takovou hnusnou příšeru,“ hodila mi ruce kolem krku.

„Leono, proč jsi sem přišla?“ zeptal jsem se otráveně a sundal ze sebe její ruce.

Musel jsem ji trpět. Otec chtěl, abych si ji vzal. Já dělал vše proto, abych nemusel. Nesnášel jsem ji. Kdysi jsem ji miloval, ale ona naši lásku zradila.

Tenkrát bych jí snesl modré z nebe, dokud jsem ji nenačapal s tím kreténem.

Chtěl jsem s ní strávit zbytek života. Když jsem se dozvěděl, že za mými zády šuká kohokoliv, kdo měl penis, zahodil jsem prsten. Tedy, aspoň jsem si myslel, že jsem ho zahodil.

Kdybych nepotřeboval přízeň svých rodičů, poslal bych ji už dávno do prdele. Měl jsem všeho, a hlavně jí, už plné zuby.

„Chtěla jsem tě vidět, ale ta zrůdička venku mě nechtěla pustit,“ zakňourala.

„Leono, takhle jí neříkej!“ pohrozil jsem jí.

„Pché, zastáváš se jizvouna?“

„DOST!!!“ zařval jsem.

Zmlkla a hleděla na mě s vytřeštěnýma očima.

„Přikázal jsem jí, aby dovnitř nikoho nepouštěla. Dělala svoji práci a ty jsi ji nejen urazila, ale ještě jsi ji i zranila!“

„Ale, zlato...“ Chtěla říct ještě něco, ale já ji přerušil.

„Už sem nechod’. Ukážeme se spolu sem tam na veřejnosti, protože to chce otec, ale jinak s tebou nechci mít už nic společného.“

„Ale prosím tě, tvoje matka už plánuje naši svatbu. Nemůžeš mě poslat pryč. No tak, zlato, potřebuju tě,“ řekla roztouženě.

Udělalo se mi zle. Věděla, že s ní už nikdy nebudu spát, ale pořád mi předhazovala své vnady.

„Řekl jsem ti, že mě s tím nemáš otravovat! Dej mi už pokoj!“

Vážně mi docházela trpělivost.

V ten moment jsem změnil názor, nechtěl jsem se s ní vidět už vůbec. Hodlal jsem si vzít svůj život a svá rozhodnutí zpět!

„Nebo víš co, Leono? Kašlu na to! Žádná svatba nebude. ZAPOMENŇ NA TO!!!“

Poslední slova jsem zakřičel.

Na stole mi zazvonil telefon. Aniž bych se podíval na obrazovku, zvedl jsem ho s otázkou: „Ano?“

„Slyšela jsem křik. Jste v pořádku, pane Coopere?“ zeptala se ustaraně Alexie.

Překvapila mě svou starostlivostí. Zahřálo mě to u srdce. Potrásl jsem hlavou, vynadal si a požádal ji: „Zavolejte ochranku, Alexio. Ať osobu v mé kanceláři,“ pohlédl jsem na Leonu, „odvedou a už ji nevpustí do budovy.“

„Jistě, pane Coopere.“

„Tohle nemůžeš! Tvůj otec ti nesvěří firmu a matka bude naštvaná,“ varovala mě.

„Je mi, upřímně, fuk, Leono, co ti dva udělají. Skončili jsme.“

Do místnosti vešli dva muži z ochranky a za nimi v těsném závěsu Marielle.

Chytili Leonu a rychle ji odváděli pryč. Křičela, vyhrožovala a nadávala, ale proti nim neměla šanci.

Budu jim muset dát prémii, zamyslel jsem se.

„Co se tu stalo?“ zeptala se Marielle a dívala se za odcházející ochrankou a vzpouzející se Leonou.

Podíval jsem se na Marielle. Kvůli Leoně jsem přišel i o vztah se svou sestřičkou. Nenáviděla mě a měla na to plné právo.

Leona spala i s manželem Marielle. Hned, jak to zjistila, rozvedla se s ním. Když mě otec nutil stýkat se s Leonou, Marielle se naštvála. Tenkrát jsme si řekli několik opravdu ošklivých slov.

„Leona se stala,“ pokrčil jsem rameny a došel k Alexii, která byla ještě bledší než předtím.

„Vezmu vás do nemocnice.“

„Co se stalo?“ zeptala se vyděšeně Marielle a přistoupila blíž. Upírala pohled na Alexiino čelo.

„To je v pořádku. Jen mě trochu bolí hlava.“

Alexia hrála statečnou, ale nevěřil jsem jí. Muselo ji to bolet mnohem víc, než dávala najevo. Naštěstí se zdálo, že jí už netekla krev.

„Pojďte se mnou, prosím,“ požádal jsem ji.

Dívala se mi do očí a já čekal. Nakonec v nich musela něco najít, protože přikývla. Otočil jsem se na Marielle.

„Zvládneš to tu chvíli?“

„Si piš. Lexi, budeš v pořádku,“ konejšila ji Marielle.

Chtěl jsem vzít Alexii za ruku, pomoci jí, ale nedovolila mi to.

S úlevou jsem ji dostal do auta a rozjel se do nemocnice. *Snad to není nic vážného.*

Koutkem oka jsem si ji prohlížel. Uvědomil jsem si, že i s jizvou na tváři je překrásná. Kaštanové vlasy měla volně sepnuté sponou. Pár pramenů vyklouzlo a zakrývalo část jizvy. Čokoládové oči vypadaly smutně. Jako by toho hodně prožila. A její ústa? Dokonalá, stvořená k líbání.

Toužil jsem ji políbit. S každou další minutou, co jsem s ní byl sám, jsem po tom toužil víc a víc.

Když jsme dojeli do nemocnice, nedovolila mi, abych jí pomohl vystoupit z auta. Nerozuměl jsem tomu. Vždyť by měla skvělou příležitost se mnou flirtovat. Uvědomil jsem si, že od chvíle, co jsem ji poznal, se mnou ani jedinkrát neflirtovala. Že bych se jí vůbec nelíbil?

Došli jsme k recepci a tam jsme čekali na doktorku.

Chtěl jsem se jí dotknout. Toužil jsem ji hladit po vlasech. Odtrhl jsem od ní oči a zadíval se na stěnu čekárny.

Ticho kolem nás přerušilo zvonění mého telefonu. Podíval jsem se, kdo mi volá a zaklel.

Otec!

Leona nezahálela.

Kapitola 5

Rafael

Sestra nás zavedla do ordinace, aby Alexiu mohla vyšetřit doktorka. Alexia se na mě ani jednou nepodívala. Stála poblíž vyšetřovacího lehátka, objímala se rukama a upřeně sledovala špičky svých bot.

„Měla byste se posadit,“ navrhl jsem.

Něco zamumlala, ale nepohnula se ani o malý kousek. Chtěl jsem křičet, ale místo toho jsem přešel blíž ke dveřím a svíral ruce v pěsti, abych se uklidnil.

Proč se na mě nepodívala? Jsem snad odporný? Vždyť se chovám slušně.

Najednou se otevřely dveře a málem mě praštily. Dovnitř vešla lékařka a přivítala radostně Alexiu. Překvapilo mě, že jí tyká. Musely se tedy znát!

„Jak se máš, Lexi?“ zeptala se jí.

„Jde to,“ usmála se na ni Lexi.

Hmm, Lexi, to zní pěkně. I Marielle jí tak řekla.

Tím, že jsem stál u dveří, tak si doktorka nevšimla, že jsem také v místnosti.

„Co tě ke mně přivádí, snad ne...“

„Ne!“ skočila jí rychle do řeči Lexi a koutkem oka na mě pohlédla. *Proč jí skočila do řeči?*

„Měla jsem jen malou nehodu. Jedna blbka do mě strčila, já spadla a praštila se hlavou o stůl,“ pokrčila rameny.

Lexi přede mnou něco tajila a doktorka věděla co. *Proto ji zastavila!*

Zamračil jsem se. Přestože mi do toho nic nebylo, hodně mě to štvalo. Jenže také to bylo správné. S Lexi jsme si byli prakticky cizí. Dokonce jsem se musel vnutit i do ordinace, abych s ní mohl být, a abych zajistil, že je o ni dobře postaráno.

Lex se na mě znovu podívala a v tu chvíli se doktorka otočila, aby viděla, co její pacientku tak zaujalo.

„Och, máš přítele!“ vytřeštila nevěřicně oči.

Usmál jsem se na ni, ale Lexi hned odmítavě vrtěla hlavou.

„Není to můj přítel, ale šéf.“

Doktorka na mě znovu pohlédla, tentokrát zamračeně. „Aha. Tím pádem tady nemůžete zůstat, pane ehm.“

„Rafael Cooper,“ představil jsem se. Moje jméno s ní nic neudělalo.

„Nejste rodinný příslušník. Opravdu tu nemůžete zůstat, pane Coopere.“

„Zůstanu!“ promluvil jsem nevrle.

„Nech ho, Zoe. I když je můj šéf, je také tvrdohlavý parchant. Prostě se k nám otočí zády,“ zavrčela Lexi a já se na ni upřeně zadíval.

Myslela svá slova vážně. Nevyžene mě. Musel jsem se jen otočit, aby to aspoň zdánlivě vypadalo, že nejsem v místnosti.

Přede mnou teď stála ta bojovná holka z kanceláře. Měl bych jí asi vyčinit, že o mně takhle mluví, ale líbilo se mi, že mi nepadá k nohám.

Nemusel jsem ji ani poslechnout. Lexi se nebude svlékat, takže bych mohl pozorovat, jak ji doktorka vyšetřuje, ale rozhodl jsem se přijmout její podmínky.

Také se mi ulevilo, protože to znamenalo, že na tom není zase tak špatně.

Vypustil jsem dech. Ani jsem nevěděl, že jsem ho zadržel a přikývl na souhlas.

„Dobře,“ řekla doktorka a zkoumala mě. Musela mi něco vidět v obličeji, protože se usmála a přikývla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nový začátek.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.